

עומדים. בכל מקום שרוח עליונה היתה באה ושורה, ודאי באותו מקום ששורה יש בו ממשות ועומד באות ונס. בן אדם שהוא מעפר, ועד שלא שורה בו ניצוץ של רוח של מעלה - אין בו ממש. כיון ששורה עליו, יש בו ממשות וקם על עמדו.

ואם תאמר, זה לבדו? בא ראה ממטה אהרן שהוא עץ בלא ממשות כלל, כיון ששלח בו הקדוש ברוך הוא מעט רוח, קם על עמדו ונעשתה ממנו בריה ממש. ומה עץ שאין דרכו בכף, כיון ששלח הקדוש ברוך הוא בו מעט רוח, עמד על עמדו והיה בו ממש - כרובים שהם קדושים ועומדים בקדושה כדגמת מעלה על אחת כמה וכמה.

בכר זמן שישאל היו זכאים, הפרובים היו דבוקים בדבוק פנים בפנים. כיון שסרחו, היו חוזרים פניהם זה מזה. מנין היו יודעים? כאן נחלקו עמודי העולם. אבל בעשן של הקרבנות ובקרבנות על גבי המזבח והכהנים כאשר מברכים את העם - באלו השלשה היו יודעים סוד הפרובים שמחזירים פנים זה מזה, והקדוש ברוך הוא רוצה בתשובת בניו.

בעשן הקרבנות, כאשר היו ישראל זכאים, ענן היה עולה למעלה בדרך ישרה כמקל מעטר, אם לצד מזרח אם לצד מערב או בכל קצוי העולם - בדרך ישרה היה עולה. וכאשר לא נטה לימין או לשמאל, אז רצון נמצא למעלה ומטה, והקדוש ברוך הוא רצה במעשיהם של ישראל באהבה יתרה.

בקרובן שעל המזבח, כאשר היו ישראל זכאים, היתה נראית על גבי אש המזבח דמות של אריה

קיימין, בכל אתר דרוחא עלאה הוה אתי ושרייא, ודאי בההוא אתר דשאר, אית ביה ממשו וקיימא באת וניסא. בר נש איהו מעפרא, ועד לא שרא עליה נציצו דרוחא דלעילא, לית ביה ממשו. כיון דשריא עליה אית ביה ממשו וקיימא בקיומא.

ואי תימא דא בלחודוי, תא חזי, מחוטרא דאהרן, דאיהו אעא בלא ממשו כלל, כיון דשדר ביה קדשא בריך הוא זעירו דרוחא, קאים בקיומא ואתעביד ביה בריה וממשו. ומה אעא דלאו אורחיה בכף, כיון דשדר ביה קדשא בריך הוא חד זעירו דרוחא, קאים בקיומיה והוה ביה ממשו. כרובים דאינון קדושה וקיימן בקדושה כגוונא דלעילא על אחת כמה וכמה.

בכר זמנא דישאל הו זכאין, כרובים הוו דביקן בדביקו אפין באפין, כיון דהו סרחין הוו מתהדרין אפיהו דא מן דא. מנא הו ידעי, הכא אפליגו עמודין דעלמא. אבל בתנא דקרנא, ובקרנא על גבי מדבחה וכהנא כד בריך ית עמא. באינון תלתא הוו ידעי רזא דפרובים מהדרן אנפין דא מן דא, וקודשא בריך הוא בעי תיובתא דבנוי.

בתנא דקרנא, כד הו ישראל זכאין, תנא הוה סליק לעילא באורח מישר בעטורא בקולפין, אי לסטר מזרח אי לסטר מערב או בכל סייפי עלמא באורח מישר הוה סליק. וכד לא סטא לימינא ולשמאלא, כדיון רעותא קיימא לעילא ותתא וקודשא בריך הוא אתרעי בעובדין דישאל בחביבו יתיר.

בקרנא על גבי מדבחה כד הו ישראל זכאין, הוה מתחזי על גבי אשא דמדבחה דיוקנא דאריה דאכיל קרנא על

שאוכל קרבנות על המזבח.
וכאשר לא היו זכאים, היו רואים
דמות כלב רובץ על המזבח.

הבהן כאשר היה מברך את העם
בשעה שהיה זוקף ידיו, כאשר
היו ישראל זכאים וראויים
לברכה, ידיו היו זקופות בזקיפה
כלי טרחה כלל והתרומו
בשמחה וברצון. אז השכינה
היתה שורה עליהן ומזדקפות
אלו מעצמן, ואז היה יודע הכהן
שראויים ישראל לברכה ומברך
אותם ברצון הלב.

וכאשר ידיו היו כבדים ובטרח
רב הזדקפו ולא יכל להרים אותן
אלא בהרבה טרח, אז היה יודע
שהשכינה לא שורה על ידיו
וישראל לא ראויים לברכה. בגלל
שבשעה שהשכינה היתה באה
לשרות על ידיו, כל אותן אצבעות
שהן בצורה העליונה, היו
שמחות בשמחה לקבל את
השכינה עליהן, ופורחות
להזדקף למעלה כמו שהיו
שמחים הכרובים של עולם הזה,
וכל שפן למעלה, כדי לקבל
השכינה עליהם.

יסוד זה (שמות י"ז) וידי משה כבדים
וגו'. מה הטעם? בגלל שאותה
שעה ישראל לא היו זכאים, וידי
משה כבדו ולא יכל לזקף אותן,
שכתוב למעלה (שם) על ריב בני
ישראל וגו', ואז נאמר ויבא
עמלק, וכבדו ידיו ולא היה יכול
לזקף אותן עד שקבל עגש,
שכתוב ויקחו אבן וגו' והיה
כאשר וגו'.

כמו זה גם לוחות האבן כמו
הכהן, ועל זה הכרובים, בזמן
ההוא שהיו ישראל זכאים, היו
פנים בפנים מתדבקים זה בזה.
וכאשר לא היו זכאים, היו
מתזירים פנים אלו מאלו (זה מזה),
ועל סודות אלו היו יודעים אם
ישראל זכאים או לא.

מדבחה, וכד לא הוּו זכאין הוּו חמאן דיוקנא
דכלבא רביע על מדבחה.

בהנא פד בריך ית עמא בשעתא דזקיף ידוי,
פד הוּו ישראל זכאין ואתחזון לברכא,
ידוי הוּו זקפין בזקיפו בלא טורח כלל
ואתרמו בחידו וברעו, פדין שכינתא שרייא
עלייהו ומזדקפן אינון מגרמיהו, וכדין כהנא
הוּו ידע דאתחזון ישראל לברכא, ובריך לון
ברעותא דלבא.

וכד ידוי הוּו יקירן ובטורח סגי אזדקפו ולא
יכיל לארמא לון אלא ברוב טורח, פדין
הוּו ידע דשכינתא לא שרייא על ידוי,
וישראל לא אתחזון לברכה. בגין דבשעתא
דשכינתא הוּו אתייא לשרייא על ידוי, כל
אינון אצבעאן דאינון בדיוקנא עלאה הוּו
חדאן בחידו לקבלא לה לשכינתא עלייהו
ופרחי לאזדקפא לעילא, כמה דהוּו חדאן
פרוכים דהאי עלמא, וכל שפן לעילא,
לקבלא לה לשכינתא על גבייהו.

ורזא דא (שמות י"ז) וידי משה כבדים וגו'. מאי
טעמא, בגין דההיא שעתא ישראל לא
הוּו זכאין וידוי דמשה אתייקרו ולא יכיל
לזקפא לון, דכתיב לעילא (שמות י"ז) על ריב בני
ישראל וגו' וכדין, ויבא עמלק ואתייקרו ידוי
ולא הוּו יכיל לזקפא לון, עד דקביל עונשא.
דכתיב (שמות י"ז) ויקחו אבן וגו' והיה כאשר
וגו'.

בגוונא דא לוחי אבנא, בגוונא דפהנא ועל
דא פרוכים בההוא זמנא דהוּו
ישראל זכאין הוּו אנפין באנפין מתדבקין דא
בדא. וכד לא הוּו זכאין, הוּו מהדרין אנפין
אלין מאלין (נ"א דא מן דא) ועל רזין אלין הוּו
ידעין אי ישראל זכאין אי לא.